

Korte gedachte als overweging zaterdag 19 april 2025 Paaswake:

Vuur, licht, water; oerelementen die vandaag weer de boventoon voeren in deze viering.

En dan hebben we nog aarde. Want dat is de plek waar wij nu leven, zijn en waar de verrijzenis gestalte moet krijgen. En dat valt ons vaak niet mee.

Het valt ons wel erg moeilijk opnieuw te beginnen, zonder vastigheid, zekerheid, zomaar gelovend op de goede afloop.

Op pad met niets anders dan je eigen goede wil en die van anderen, als 'kleingelovigen', op pad met oude verhalen. Verhalen die ons moed kunnen geven, verhalen uit onze Traditie waarmee mensen al eeuwen en eeuwen op weg zijn.

Het verhaal van Abraham die wegtrekt uit het land van Ur, weg uit zijn vertrouwde omgeving, zijn vastigheid naar een nieuwe toekomst, op Gods Woord, op God en op goed vertrouwen.

Het verhaal van Jezus en Petrus op het meer. Een verhaal over storm en onweer zoals storm en onweer vaak ook ons leven bedreigen. Ons bootje op die grote levenszee gaat ook vaak tekeer en wij denken vaak dat het afgelopen is maar dat verhaal van Petrus leert ons dat we ondanks duisternis en stormen mogen vertrouwen op de goede afloop.

Het verhaal van het lege graf. Het verhaal van zojuist. Een verhaal dat ons juist in alle leegte die we soms bespeuren in onszelf en om ons heen weer mag inspireren dat na alle duisternis, na alle uitzichtsloosheid er weer toekomst is, hoop op beter. Want waar leegte is, is ruimte, ruimte voor iets nieuws, ruimte voor nieuwe kansen, ruimte om opnieuw te beginnen En is dat niet juist wat Pasen ons wil aanreiken?

Leegte die ruimte schept om zoals eens Abraham weg te trekken uit wat die leegte en die ruimte al zolang gevuld heeft en ons voor de voeten liep: eigen belang, egoïsme, vastigheid

Leegte die ruimte schept om op het moment dat je zo bang bent zoals Petrus opzij te zetten wat je gevangen houdt waar door je je geloof in beter, in mooier in nieuw leven verloren hebt.

Leegte die ruimte schept: dat lege graf en vanuit dat lege graf komt de boodschap: jij, ja jij mens, kom ook tot leven, tot nieuw leven en durf weer op pad te gaan. De vrouwen, de leerlingen, mensen van toen en van nu ervaren dat dit telkens weer een grote stap is: achterlaten wat je hebt en vertrouwend op een goede afloop op pad te gaan. De afgelopen 40 dagen, de vastentijd, was en is bedoeld om daaraan te werken, om ons daarop voor te breiden. Zijn we zover? Hebben we iets ervaren dat ons helpt? Zijn we bereid tot delen van de broden die we hebben zoals de Hongerdoek ons vraagt? Hebben wij iets geleerd van de thema's van de zes zondagen die ons vroegen zo op weg naar Pasen: waarheen ga jij, mens? Bij wie hoor jij, mens?, waarvan droom jij, mens?, hoe leef jij mens?, met wie deel jij, mens?, en uiteindelijk de cruciale vraag, wie ben jij, mens?

Leegte die ruimte schept biedt ons de kans, schept weer de mogelijkheid, roept ons op om met het vuur van deze avond, met het licht dat ons begeleid op onze weg en met het water dat ons voorstuwt op weg te gaan, weer opnieuw op weg te gaan. Graag zouden we dat zo willen doen. We zouden willen dat we konden leven van afgeronde beelden 'weten hoe het moet', een blauwdruk, een schema, een planning. Maar die zijn er niet. Daarom zullen we het moeten doen met die oude verhalen en zullen we aangespoord door die oude verhalen in beweging moeten komen, op pad durven gaan op weg naar die andere wereld waarin wij doen wat Hij heeft gedaan voor mensen van alle tijd: ons zelf geven, breken en delen voor andere mensen. We weten dat we met die oude verhalen niets kunnen doen, dat ze niets uithalen, als die mooie verhalen, al die rijke symbolen en symboliek zoals vanavond in deze dienst ons niet raken, als ze ons niet in beweging zetten, op weg doen gaan, als ze ons niet doen verrijzen, als ze ons niet opwekken.

Aan mooie woorden alleen hebben we niets. Daar hebben we er genoeg van, te veel van.

Leven, op weg gaan, durven loslaten en opnieuw durven beginnen daar gaat het om.

En dat is: telkens weer sterven en verrijzen want daar gaat het om als wij Pasen, als wij verrijzenis vieren.

Het vuur van deze nacht, het nieuwe Licht dat we ontstoken hebben, het water dat alles schoonwast en leven geeft aan wat is verdort of snakt naar leven mogen we zien als tekens van hoop dat na elke Goede Vrijdag het telkens weer Pasen wordt. Ze nodigen ons vandaag, vanavond uit op weg te gaan en te vertrouwen op een goede afloop, al is het brokkelig. Al lijkt het nergens op Maar dat is wel Pasen: geloven in het leven, telkens opnieuw. Zelig Pasen